

2018. április 12. - **Amikor újságunknak ezt a számát postára adtuk, még két nappal előttünk volt a választás.**

A kedvező eredmény biztos tudatában írjuk a

győzelmet köszöntő mondatot.

Bizakodásunk megalapozott.

Nem lehet, hogy a magyar választók többsége ne kívánná a sikeres nyolc év kormányzása folytatását, ne érezné át a veszélyt, aminek sikeres elhárítását a magyar kormány már két éve végzi. És nem lehet, hogy ne látná azt ami annyira világos, hogy a szemben álló tábor mind ezzel szemben áll, hogy mindent ellenez ami az ország és a nemzet javát, védelmét szolgálja. Az ország törvényhozó testületében tevékeny képviselőknek, a Tisztelt Ház mindenkori mindkét oldalának elvileg az a feladata, hogy - akár heves viták hevében is - kifejezze helyeslését a jó döntések esetében, vagy figyelmeztessen, ha van jobb megoldás az ország kormányzásában. De olyan szerep, amit a magyarországi parlamenti képviselők mai ellenzéki párti tagjai követnek, annak értelmében mindent csak elleneznek, anélkül hogy megjelölnék a jobb megoldást, az nem építés, hanem rombolás.

A demokrácia addig szép, amíg csak papíron van. A parlamenti demokrácia mai gyakorlatában a nép képviselőit politikai pártok jelenítik meg. Nagyon ritka a független egyéni képviselő. Így a szavazók a pártokon keresztül érvényesítik részvételüket a közügyekben. Áttételesen tehát, de legalább a maga választotta politikai közösség tagjaként. Ez eddig rendben is van. Azonban megjelent a politika színterén a nemzetköziség elve, azzal az igényvel, hogy pártjai jelen legyenek minden országban, annak pártjai egyikeként.

A XIX. század nagy politikai fejleményeként Európában (és onnét elterjedően) a nemzetköziség eszmerendje alapján létrejött pártrendszer beépítkezett minden ország parlamenti rendjébe. Ezt valamilyen nagy közös emberi haladványként intézményesítették. Ezeket a pártokat központilag szervezték és irányították. Valósággal beépítkeztek minden ország törvényhozási és végrehajtási rendjébe. Álruhájuk a munkásvédelem volt. A gyors iparosodással létrejött munkástömegeket valóban kizsákmányolta a kapitalista gazdálkodás. Igazolni látszott a munkások szakszervezeti védelme országokon felüli szolidaritásban. Így vált a munkás nemzetközivé, noha soha nem volt rá módja más országokat megismerni.

A munkások védelmi összefogásával indokolt nemzetközi politikai pártok és mozgalmak hamarosan nagy befolyást szereztek minden ország politikai és mozgalmi életében. Ezen a téren látványos eredmények voltak, míg a munkásréteg helyzete egyre romlott. A nagy szervezettség létrehozása és működése nagy pénz ráfordítását igényelte. A nemzetköziség terjedésében érdekelt tőkéseknek volt rá pénze bőven, működésben tartani ezt a minden országban jelenvaló politikai ügynökségi hálózatot.

Folytathatnánk a nemzetköziség szerepét a kommunista mozgalmakban, a forradalmakban, a két világháborúban, a szovjet állam és további kommunista államok létrehozásában, felidézve magyarországi ártalmas szereplését. Nézzük most csak a jelenlegi magyar politikai helyzetet. Hazánkban nagyon egyszerű lett a politikai képlet. Az ellenzéki oldal ugyan sokszínű, de ebben a mostani választási küzdelemben világosan érzékelhető ezeknek a pártoknak internacionalista elkötelezettsége abban a törekvésben is, hogy „meg kell buktatni Orbánt!”. Nem is esett már másról szó, nem is hirdettek meg mást.

A képlet tehát egyértelmű: nemzeti oldal ellenében nemzetellenes oldal. Elképesztő, de a magyar Országgyűlésben és a parlamenti választási terepen ez a mai föllátás. Nemzetközi szervezetektől pénzelt, nemzetellenes cselekedetre elszegődött politikusok ismét bejutnak

legálisan a magyar képviselőházba, a választási eredmények során, azzal a bűnnel a hátukon, hogy vállalták a nemzetközi programot, igyekeztek megbuktatni a nemzeti kormányt annak érdekében, hogy lebonthassák a déli határvonalat védő kerítést.

Magyarországon az álságos rendszerváltoztatás politikai és gazdasági elitté tette a kádári párturalom elitjét a globális pénz hatalom érdekeit szolgáló Egyesült Államok és az Európai Unió politikai beavatkozása. Húsz év kellett ahhoz, hogy ennek az országot kifosztó internacionalista beavatkozásnak véget vessen 2010-ben a magyar választók akarata. A hitelét vesztett politikai baloldal pártjai egymás után esnek szét. Létezésüket, a választási küzdelemben való állóképességüket, csak a mögöttük álló nemzetközi baloldal anyagi és politikai támogatása, és a hazai exkommunista nagytőkések biztosítják, és persze az általuk még mindig nagy erejű média hatalma. Ezen a téren George Soros és Simicska Lajos neve a legismertebb.

Ez utóbbi megszédítette a Jobbik vezetőit is, akik bevitték ezt a jobb sorsra érdemes jobboldali pártot egy kétes választási kalandba. A baloldal tisztában volt a helyzettel, hogy nincs esélye újra kormányra jutni. Kézenfekvő volt a Jobbik bevonása egy olyan matematikai játékba, amiben az összes ellenzéki párt összesített ereje győztes lehet, ha a kormányzó pártok szavazatai leszorulnak 50 százalék alá. Ehhez azonban az kell, hogy az egyéni választás során minden szavazó körzetben csak egy jelölt álljon a kormány jelöltje ellenében.

Milyen helyzet áll elő, ha ez nem sikerül? Ennek a bűvészmutatványnak két szereplője van: Simicska milliárdos és a megvásárolt Jobbik. Az üzletember mérleget készít és dönt: az üzlet nem jött be, abba kell hagyni. A Jobbik a választások eredményeképpen bekerül a képviselőházba - annyi amennyi - így részesül állami támogatásban, mint legális politikai párt. Azonban egy politikai párt több, mint a képviselők csoportja. Nagyon érdekes és tanulságos lesz a párt eredményértékelő gyülekezési hangulata, ahol illik megbeszélni a történeteket és követendőket. Az lesz a nagy kérdés, hogy a választási időszakban megszilárdult új irány értelmében a nemzetellenes táborhoz köti az elvtársi hűség, vagy a kudarc (mert nem lett kormányzó párt) után visszavedlik jobboldalivá? És ebben a műveletben hogyan osztódik meg a tagság? Nehéz elképzelni az olyan pártot, amelynek vezetői és képviselői internacionalista szövetségben gyengítették a nemzeti védekezés ügyét, hogy az így szerzett gyenge eredményt együtt ünnepelje azzal a tagsággal, amely éveken át kevesellte a kormány nemzeti tartalmát. Vona Gábor balra vona a pártot a kormányra jutás ígéretével. A kaland azért nem sikerült, mert nem is sikerülhetett. A vele szövetkezett baloldal nem sokat kockáztatott, a Jobbik azonban mindent. Nemcsak a Szebb Jövőt (ezt a bitorolt egykori levante köszöntőt), de a becsületet is. Érdekes fejlemények lesznek.

Ez a választás tanulságos a hazai ellenzék külföldi támogatói részére is. A választás fő témája az Európára támadó invázió volt. Persze a bevándorlást szorgalmazó nyugati politikai kormányzati körök nem így fogalmazznak, de nem messze az idő, hogy arrafelé is választási fő témává teszi a sokasodó terrorista cselekmény a bevándorlás ügyét.

Magyarország határvédő cselekedetét népszavazás támogatta, és most a képviselőházi választás is azt az üzenetet küldi nyugatra, hogy a népet ott is meg kell kérdezni.

Uniók körökben aggodalommal szemlélik a „populizmus” terjedését, aminek megállítását attól remélik, és azt most nagyon sürgetik, hogy jöjjön létre végre szervezetileg is az Európai Unió, úgy mint európai egyesült államok. Akkor már nem lehet majd országoknak egyénileg szavaztatni összeurópai dolgokban.

Magyarország kerítésépítő cselekedete szembeszegül az uniós szándékkal. Brüsszel számára ez tűrhetetlen, szerencsére nincs módja megállítani.

Ez a helyzet egyre veszélyesebb az atlantista-liberalista alapelveken épülő Európa-építés

számára. Veszélyezteti a nemzetközi közösség kialakuló rendjét, amelynek lényege a nyitott társadalom kontinentális méretben, egyetlen központi szuverenitással. A támadás célja egyértelműen a nemzeti alapon álló országok léte. Ugyanakkor a bevándorlási invázió felkeltette a félelmet a századforduló után csatlakozott országokban.

A nyugati országok helyzete reménytelen, a volt gyarmatok népe és a munkaerő feltöltés időszakának beáramlását elfogadta a lakosság, de ez az új áramlat felkeltheti náluk is a veszély és ellenállás érzetét. Mindennek elfojtása alapvető érdeke a globális hatalomnak, amely nem fog válogatni az eszközökben. Magyarország is nehéz időknek néz elébe nemzetközi vonatkozásban. **Csapó Endre**